

Arrest

nr. 321 737 van 17 februari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DEF WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) van 5 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 januari 2025 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal met een vlucht uit Dubai (Verenigde Arabische Emiraten). Zij was in het bezit van een verlopen Syrisch paspoort doch niet in het bezit van een geldig reisdocument noch van een geldig visum voor binnenkomst. Identificatie via BELVIS toonde verder aan dat zij in het bezit was van een C-visum met nummer [...], uitgereikt door de Maltese autoriteiten voor een enkele binnenkomst van 11 dagen, geldig t/m 29 december 2025.

Diezelfde dag werd t.a.v. verzoekster, door de grenspolitie, een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.2. Op 23 januari 2025 verklaarde verzoekster een verzoek om internationale bescherming te willen indienen.

1.3. Op 24 januari 2025 werd op grond van artikel 12 van de Dublin III-Verordening, een overnameverzoek gericht aan de Maltese instanties, die zich op 29 januari 2025 akkoord verklaarden met verzoeksters overname, conform artikel 12(2) van de Dublin III Verordening.

1.4. Op 5 februari 2025, werd een beslissing genomen tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25quater). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Wordt aan de mevrouw,

Naam: A(...)

Voornaam: H(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Aleppo

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Malta toekomt, met toepassing van van artikel 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013;

Overwegende dat de betrokkene, A(...) H(...), van Syrische nationaliteit, op 21.01.2025 op de Luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (Is niet in het bezit van een geldig reisdocument noch van een geldig visum voor binnenkomst). Bij het verlaten van Dubai, Verenigde Arabische Emiraten was de betrokkene in het bezit van haar eigen reisdocument (n°1911549) geldig tot 16.03.2027;

Overwegende dat betrokkene volgens het BELVIS systeem in het bezit was van een geldig visum type C (1 binnenkomst -11 dagen) van Malta met nummer MLT000798519, geldig tot en met 29.12.2025; Overwegende dat betrokkene op 21.01.2025 een verzoek tot internationale bescherming indiende (bijlage 25) en op grond van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, een overname aan Malta werd aangevraagd op 24.01.2025;

Overwegende dat de Maltese autoriteiten hun akkoord hebben gegeven op 29.01.2025 ;

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 23.01.2025 en verklaard weduwe te zijn en geen kinderen te hebben. Zij verklaarde dat zij tien broers of zussen heeft, waarvan 2 in België verblijven, 2 in Cyprus en 1 in Oostenrijk. Zij verklaarde ook dat zij 3 neven heeft die ook in België verblijven, en zij heeft ook een neef die in Nederland verblijft.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") versist is (cfr. Arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36: "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings, unless the can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia (GC), no.48321/99,§ 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec), no 31519/96, 7 November 2000).

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Op de vraag of betrokkene specifieke redenen heeft waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, verklaarde zij: "Ikzelf koos de bestemming uit om mijn zussen te vervolgen. Ik heb hier ook verdere familie die me kunnen ondersteunen.";

Op de vraag of betrokkene redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen, verklaarde zij: "Ik ken geen enkel persoon in Malta. Ik heb hier de hulp van mijn zussen nodig gezien mijn gezondheid. Ik wil hier bescherming krijgen. Hier worden de mensenrechten gerespecteerd."

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013;

De Maltese instanties stemden op 29.01.2025 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Malta een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Maltese instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Malta partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Maltese instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Malta sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Malta staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de

daartoe bevoegde Maltese instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 29.01.2025 hebben de Maltese instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Malta. De betrokkene zal na overdracht in Malta haar verzoek kunnen indienen.

Malta onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Malta 'indirect refoulement' impliceert merken we op dat Malta partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Maltese instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake 'non-refoulement'. Hieromtrent wensen we ook te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU in de gevoegde zaken C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21 van 30.11.2023. Het Hof stelde dat de rechter van de verzoekende lidstaat niet verplicht is de verantwoordelijkheid aan deze laatste lidstaat toe te wijzen wanneer hij het oneens is met de beoordeling van de aangezochte lidstaat aangaande het risico op refoulement van de betrokken persoon. Indien er bij de overdracht of als gevolg daarvan geen sprake is van systeemfouten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming verzoeken in de aangezochte lidstaat, kan de rechter van de verzoekende lidstaat deze laatste lidstaat evenmin dwingen om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013 omdat er volgens hem in de aangezochte lidstaat een risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat.

Middels het akkoord van 29.01.2025 hebben de Maltese instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Malta. De betrokkene zal na overdracht in Malta een nieuw verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Malta niet verlieten.

Wat betreft de aanwezigheid van de zussen en neven van betrokkene in België verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Malta verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Malta België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Tijdens haar gehoor verklaarde zij betreffende de relaties met haar zussen en neven die in België verblijven: "[...] ik kreeg af en toe 50 euro van mijn twee zussen uit België. [...] ik onderhield een goeie relatie met mijn zussen. We bellen regelmatig over de nieuwigheden over ons. Ze stuurden me 50 euro op van tijd op tijd.". We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Een recente bron is het geactualiseerde rapport inzake Malta van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Aditus foundation and Jesuit Refugee Service (Malta, "Asylum Information Database. National Country Report - Malta", https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/09/AIDA-MT_2023-Update.pdf), een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Volgens het rapport is er in Malta geen specifiek beleid ten opzichte van verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure maar kan niet worden bevestigd dat deze verzoekers automatisch worden opgesloten (Aida p.66). Het is belangrijk om op te merken dat de Maltese instanties de terugname van betrokkene aanvaard hebben conform artikel 12(2) van verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Malta een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Maltese instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de situatie van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Malta worden overgedragen. Deze bemerkingen zijn echter niet van dien aard dat dient te worden geconcludeerd dat er systemische tekortkomingen zijn in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We merken op dat Richtlijn 2013/32/EU, de Procedurerichtlijn, middels artikel 28 de procedures in geval van impliciet ingetrokken verzoeken uiteenzet en de mogelijkheid voorziet dat een verzoek als impliciet ingetrokken kan worden beschouwd indien de verzoeker is verdwenen of niet voldeed aan zijn meldingsplicht. De Procedurerichtlijn bepaalt wel dat een verzoeker die zich opnieuw bij de bevoegde autoriteiten meldt nadat een beslissing tot beëindiging van een verzoek werd genomen zoals bedoeld in lid 1 van artikel 28, het recht heeft te verzoeken dat zijn verzoek opnieuw in behandeling wordt genomen of een nieuw in te dienen dat niet onderworpen is aan de in de artikelen 40 en 41 bedoelde procedure.

Verzoekers hebben in Malta recht op materiële opvang vanaf het indienen van hun verzoek om internationale bescherming ('Material reception conditions shall be available for applicants from the moment they make their application for international protection', pagina 105). Het is in de praktijk mogelijk dat verzoekers onder bepaalde voorwaarden geen recht meer hebben op opvang, bijvoorbeeld wanneer zij reeds opvang kregen en vervolgens zelf deze opvang verlaten hebben (Aida p.105). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten de materiële opvang in uitzonderlijke gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het land telt 6 opvangfaciliteiten waaronder het Eerstelijnsopvangcentrum ('Initial Reception Centre') in Marsa en het opvangcentrum in HaL Far, dat bestaat uit verschillende secties waaronder een gedeelte met wooncontainers. De huidige globale capaciteit bestaat uit 2200 plaatsen (cfr. <https://awas.gov.mt/about-awas/open-centres/>). Wat betreft de leefomstandigheden in de opvangstructuren stelt het AIDA-rapport dat die sterk verschillen van plaats tot plaats ('Conditions in the open centres vary greatly from one centre to another', pagina 112). We wensen te benadrukken dat het rapport tevens meldt dat AWAS meer personeel inzette in de opvangstructuren en specifiek met het doel het welzijn van de verzoekers te verzekeren ('AWAS staff are currently working in several reception centres, which represents a significant increase compared to past years' (...) According to the authorities, AWAS significantly increased its capacity by putting in place two coordinators in each centre, one being in charge of the welfare of residents', pagina 112) en dat in 2021 en 2022 geen sprake was van ernstige overbevolking ('As already mentioned, severe over-crowding was no longer an issue in 2021. No major changes to this situation were seen in 2023, yet information provided by the Home Affairs Ministry indicates plans to improve living conditions throughout 2024, including: provision of adequate supply of drinking water, a new learning centre established by the NGO MOAS, and attempts to provide food that is culturally- and dietary-sensitive', pagina 113). Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat kritische bemerkingen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Maltese opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Maltese instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het rapport meldt dat, ondanks de afname van het aantal verzoekers, alleenstaande mannelijke verzoekers nog steeds slechts zes maanden in de opvangcentra mogen verblijven waarna zij verzocht worden het centrum te verlaten en eigen accommodatie te zoeken. Families met kinderen kunnen tot een jaar in het centrum blijven en krijgen ook daarna nog financiële ondersteuning. Het rapport stelt wel dat verzoekers zes weken op voorhand op de hoogte worden gebracht dat zij hun opvangplaats dienen te verlaten. De beslissing tot uitzetting kan worden aangevochten door de verzoekers. Indien het gaat om een kwetsbaar persoon kan de beslissing tot uitzetting worden herzien. (AIDA p.107) Het rapport stelt dat er verschillende obstakels bestaan voor verzoekers die zich op de privé-woningmarkt willen begeven waardoor sommige verzoekers, maar niet alle verzoekers, op straat terecht komen. Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Volgens het rapport werden er in de loop van 2020 verbeteringen doorgevoerd in de Maltese opvangcentra door de capaciteit op te drijven en een dienst aan te stellen die de kwaliteit van de opvang moet garanderen en controleren.

Volgens het rapport blijven de levensomstandigheden in de open centra echter bijzonder moeilijk en zijn er problemen onder meer wat betreft hygiëne, veiligheid en kwaliteit van de faciliteiten. (AIDA p. 112-113) Alleenstaande vrouwen worden in een apart deel opgevangen in het open opvangcentrum van Hal Far. Mannen kunnen de sectoren voor families en alleenstaande vrouwen niet betreden. De centra van Balzan en Dar il-Liedna vangen enkel minderjarige families en alleenstaande vrouwen op in kleinere vormen van accommodatie (AIDA p. 111, 167). Ondanks de verbeteringen die volgens het rapport in de loop van 2020 en 2021 werden doorgevoerd blijven de omstandigheden in de centra in Malta erg uitdagend (Aida p. 112-113). We wensen erop te wijzen dat het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangcentra echter wel sterk variëren naargelang het centrum (Aida p. 112). Op basis van de informatie in het rapport kan niet

worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA rapport vermeldt dat de toevloed van verzoekers in het verleden dusdanig groot was dat de autoriteiten niet waren uitgerust om dit te organiseren. Vanaf de zomer van 2018 worden alle verzoekers die via de zee komen wel eerst opgesloten, de meerderheid ervan zonder enige juridische grond. In 2022 en 2023 werd deze praktijk verdergezet, alle verzoekers die per boot aankwamen werden minstens twee weken in detentie geplaatst. Volgens het 'European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT)' kunnen sommige van deze omstandigheden gezien worden als onmenselijk en vernederend. Ze stellen echter niet dat het geheel van de omstandigheden in de Maltese opvangvoorzieningen leiden tot onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (AIDA p.121-123) We merken op dat betrokkene door België zal worden overgedragen aan de Maltese autoriteiten en dus niet via de zee zal aankomen. Verder merken we op dat betrokkene aan Malta zal worden overgedragen onder de bepalingen van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 wat betekent dat er geen uitwijzingsbevel tegen betrokkene werd uitgevaardigd. Bovenvermelde situatie is dus niet van toepassing op de persoonlijke situatie van betrokkene.

Ngo's meldden dat in 2019 en 2020 de meeste verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure werden overgedragen aan Malta in detentie werden geplaatst bij hun aankomst omdat de autoriteiten ervan uitgaan dat zij gezien het risico van onderduiken anders niet de nodige elementen voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming zullen kunnen verzamelen. Diezelfde Ngo's stellen dat ze in 2021 is geen duidelijk beeld kregen van de situatie i.v.m. detentie van verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure door een gebrek aan toegang in de detentiecentra. Het rapport stelt dat Het rapport stelt dat verzoekers van bepaalde nationaliteiten nog steeds een groter risico lopen in detentie te worden geplaatst bij hun aankomst. (Aida p. 66) We merken op dat het rapport niet impliceert dat de betrokkene per definitie zal worden vastgehouden en veroordeeld of dat detentie een 'automatisme' is bij overdracht aan Malta.

Volgens de Maltese wetgeving is detentie toegestaan omwille van de volgende redenen: om de identiteit van een verzoeker vast te stellen, om alle noodzakelijke elementen waarop het verzoek is gebaseerd te kunnen vaststellen, om na te gaan op basis van welke procedure de verzoeker Malta mag binnenkomen, wanneer een verzoeker zijn uitwijzing probeert te vertragen, omwille van nationale veiligheid en binnen de voorwaarden van de Dublinverordening. (AIDA p. 128) Dat een verzoeker binnen de grenzen van de wet voor een beperkte tijd kan worden vastgehouden is ons inziens geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Verzoekers hebben in Malta tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Malta kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Rechtsbijstand in de beroepsfase wordt niet beperkt door een onderzoek naar de grond van de zaak of door overwegingen zoals een evaluatie van de kansrijkheid van het rechtsmiddel ('Legal assistance at the appeal stage is not restricted by any merits test or considerations, such as that the appeal is likely to be unsuccessful', pagina 56).

Wat haar gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud: "Ik heb pijn aan mijn rug ook aan mijn nek. Ik heb ook schildklierproblemen. Ik heb een bacteriële infectie in mijn maag. Een kleiner probleem is "droogheid aan mijn benen". Ik heb een hoge cholestrol. Ik heb geen medisch attesten hiervan. Ik heb geen medische documenten, want ik Dubai konden we dit niet vanwege onze financiële situatie. Mijn situatie is verergerd toen ik een jaar geleden gevallen ben. Ik neem medicatie tegen cholestrol en schildklierproblemen; magnesium en vitaminen voor mijn rug. Ik neem ook medicatie voor mijn depressie."

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een lidstaat te blijven louter om de reden dat die lidstaat betere medische verzorging zou kunnen verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Malta en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Het rapport vermeldt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de nationale gezondheidszorg in Malta wettelijk is gewaarborgd. Zij hebben recht op dringende medische hulp en essentiële behandelingen van ziektes en ernstige mentale stoornissen. Er wordt melding gemaakt van enkele obstakels die de toegang tot gezondheidszorg in Malta kunnen bemoeilijken zoals de taalbarrière, e.d. Er bestaan in Malta slechte beperkte faciliteiten voor slachtoffers van marteling en mishandeling. (Aida p. 117). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Malta een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We willen benadrukken dat op geen enkel manier werd aangetoond dat betrokkene in de verantwoordelijke lidstaat, Malta, niet de nodige zorgen zou kunnen ontvangen. Betrokkene gaf niet aan dat ze in Malta medische zorgen nodig had die ze niet of niet voldoende zou hebben gekregen. Daarnaast werden geen concrete elementen voorgelegd die aangeven dat zij in België moet behandeld worden omdat een overdracht levensbedreigend kan zijn wegens haar gezondheidstoestand.

We verwijzen tevens naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Malta' dat door de Maltese autoriteiten op 29.05.2024 werd opgesteld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel, 'levend' document gaat dat regelmatig door de bevoegde autoriteiten zal worden bijgewerkt. In het informatieblad lezen we dat de toegang tot gezondheidszorg in Malta wettelijk gewaarborgd is. Het informatieblad vermeldt dat er in Malta enkele ondersteunde maatregelen worden genomen voor verzoekers met speciale noden, zoals daar zijn, specifieke accommodaties, 24/7 ondersteunde diensten in de accommodatie, sociale en psychosociale ondersteuning voor kwetsbare groepen en andere nood hebbende personen. (p. 3)

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Maltese autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Malta niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Malta niet de nodige zorgen zal verkrijgen. Zij geeft ook geen substantiële reden aan waarom dit specifiek in België zou moeten zijn.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Malta een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Malta en dient zij zich aan te bieden bij de Maltese autoriteiten.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“ Enig middel afgeleid uit de schending van :

- Artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden,
 - Artikelen 3 en 17 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013,
 - Artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
 - Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,
 - De beginselen van behoorlijk bestuur, en met name de verplichting voor de administratieve overheid om rekening te houden met alle elementen van de zaak,
- En duidelijke beoordelingsfout.*

-

OVERWEGEND DAT :

De wederpartij beriep zich op artikel 18, lid 1, onder b), van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: "Dublin III-verordening") en op artikel 51/5, lid 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "de wet van 15 december 1980") om de Maltese overheden te verzoeken het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming over te nemen.

Na de instemming van de betrokken autoriteiten op 29.01.2025 heeft tegenpartij de bestreden beslissing genomen op basis van artikel 51/5, § 4, van de wet van 15.12.1980. Zij stelde impliciet dat verzoekster geen enkel element had aangevoerd om te rechtvaardigen dat de Belgische autoriteiten de afwijkingsclausule hadden moeten toepassen.

Wat de algemene situatie in Malta betreft, verklaarde zij dat de opvangvoorzieningen adequaat waren, dat het algemene asielstelsel doeltreffend was en dat bijgevolg verzoeksters verklaringen en angsten op ongegronde persoonlijke beoordelingen waren gebaseerd.

Zij was daarom van mening dat verzoekster bij terugkeer naar Malta niet kon worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De wederpartij was daarom van mening dat artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening om al deze redenen niet moest worden toegepast.

-

TERWIJL :

De wederpartij heeft kennelijk inbreuk gemaakt op de verschillende bepalingen en beginselen die in de beroepsgronden zijn uiteengezet, doordat de rechtsgrondslag voor de vaststelling van de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk is vermeld (eerste onderdeel), doordat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van binnenkomst en geen overdrachtsbesluit is (tweede onderdeel), de beslissing is niet genoeg gemotiveerd (derde onderdeel), en in de bestreden beschikking de opvang- en procedurevoorwaarden in Malta niet serieus zijn onderzocht (vierde onderdeel).

Om al deze redenen moet de bestreden beslissing nietig worden verklaard."

2.2.2. Het eerste middelonderdeel wordt verder als volgt ontwikkeld:

"Eerste onderdeel

8.

De bestreden beslissing is kennelijk in strijd met artikel 26 van de Dublin III-verordening, dat als volgt luidt:

"1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.

De lidstaten zien er op toe dat aan de betrokkene, samen met het in lid 1 bedoelde besluit, informatie wordt meegedeeld over personen of instanties die hem rechtsbijstand kunnen verlenen, indien die informatie hem niet eerder is verstrekt.

3. Wanneer de betrokkene niet door een juridisch adviseur of een andere raadsman wordt bijgestaan of vertegenwoordigd, stellen de lidstaten hem van de voornaamste elementen van het besluit, die altijd informatie omvatten over de beschikbare rechtsmiddelen en de termijnen om daarvan gebruik te maken, in kennis in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijs kan worden verondersteld dat hij die begrijpt."

Ofschoon deze bepaling op het eerste gezicht de grondslag voor de vaststelling van de bestreden beslissing lijkt te vormen, moet van meet af aan worden vastgesteld dat zij niet in de beslissing wordt vermeld, hetgeen dus in strijd is met de verplichting tot formele motivering die met name voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

9.

De bestreden beslissing is daarentegen uitdrukkelijk gebaseerd op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, dat als volgt luidt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) het verzoek om internationale bescherming dat]1 is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

§ 5. Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij aan de bij dit artikel ingestelde procedures onderworpen is. § 6. De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de in paragraaf 1, tweede lid, en paragraaf 4, derde lid, bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.

Onverminderd het eerste lid, kan de minister of zijn gemachtigde ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat.”

Bij volledige lezing van dit artikel moet echter worden geconcludeerd dat het op zich de vaststelling van de bestreden beslissing niet kan rechtvaardigen.

Voor zover het is gebaseerd op een onjuiste lezing van de rechtsgrondslagen waarnaar het rechtstreeks verwijst, moet de bestreden beslissing nietig worden verklaard.”

2.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 26 van de Dublin III-Verordening de werkelijke grondslag vormt van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op beslissingen tot terugname overeenkomstig artikel 18/1, c en d, van de Dublin III-Verordening. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing genomen is in toepassing van artikel 12.2 van de Dublin III-Verordening, waar de bestreden beslissing dan ook uitdrukkelijk naar verwijst.

Ook het gegeven dat de bestreden beslissing *in fine* naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 verwijst houdt geen schending in van de Dublin III-Verordening. Hiermee wordt louter verwezen naar de wijze waarop de overdracht overeenkomstig de Dublin III-Verordening verloopt volgens het intern recht.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.4. Het tweede middelonderdeel wordt door verzoekster als volgt uiteengezet:

“ Tweede onderdeel

10.

De bestreden beslissing is niet alleen vastgesteld op een onjuiste rechtsgrondslag, maar is ook tegenstrijdig, aangezien niet valt te begrijpen waarom de wederpartij een beslissing tot weigering van binnenkomst heeft vastgesteld en geen overdrachtsbesluit.

Uit de bepalingen waarnaar in het enige middel wordt verwezen, met name de artikelen 3, 17 en 26 van de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, blijkt dat de wederpartij in vergelijkbare omstandigheden een overdrachtsbesluit moetnemen en geen beslissing tot weigering van binnenkomst.

Bovendien is de redenering tegenstrijdig, aangezien verzoekster wordt geacht het grondgebied van het Schengengebied te verlaten, terwijl zij ingevolge de bestreden beslissing wordt geacht zich naar Malta te begeven, waarvan het grondgebied wel degelijk deel uitmaakt van het Schengengebied.

Aangezien de bestreden beslissing kennelijk tegenstrijdig is, moet het nietig worden verklaard.”

2.2.5. Zoals met betrekking tot het eerste onderdeel al aangeduid, beschrijft artikel 51/5 van de vreemdelingenwet de procedure naar intern recht wanneer een overdrachtsbesluit wordt genomen overeenkomstig de Dublin III Verordening. Artikel 51/5, §4, van de vreemdelingenwet bepaalt te dien einde:

“ Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.” (de Raad onderlijnt)

Daargelaten de Raad niet inzielt waarom de weigering tot binnenkomst tegenstrijdig zou zijn aan de beslissing tot overdracht, merkt de Raad daarnaast op dat hij niet bevoegd is de wettelijke bepaling te toetsen of buiten toepassing te laten.

Verder moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing in de aanhef uitdrukkelijk verwijst naar artikel 71/3 , §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat bepaalt dat wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst (of het verblijf) weigert en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. De bestreden beslissing verwijst wel degelijk op de relevante rechtsregels.

Waar verzoekster betoogt dat het tegenstrijdig is haar op te dragen het Schengengrondgebied te verlaten terwijl zij geacht wordt zich naar Malta te begeven, kan nergens in de bestreden beslissing wordt gelezen dat verzoekster gelast wordt het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten.

Het tweede middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.6. Het derde middelonderdeel wordt toegelicht als volgt:

“Derde onderdeel

11.

De bestreden beslissing is een administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land is genomen, en om tegenmoet te komen aan de wens van de wetgever moet het juridisch gemotiveerd zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren. Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering “bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen”, en dat deze motivering adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.

Zoals vaak herhaald door de rechtspraak van Uw Raad hebben de voornoemde bepalingen als gevolg dat “de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet" (zie o.a. RvV, arrest nr. 291.982 van 14.07.2023).

12.

De bestreden beslissing is niet genoeg gemotiveerd op het vraagstuk van de aanwezigheid van haar zussen in het Koninkrijk. Inderdaad blijkt het uit het dossier dat beide van zijn zussen, die van Belgische nationaliteit zijn, leven in België en dat ze bereid waren om te zorgen voor verzoekster (stukken nr. 2 en 3). De aanwezigheid van deze personen, zelfs als het niet valt onder één van de objectieve criteria van de Dublin III-verordening, had moeten gebruik worden om de afwijzingsclausule van artikel 17 te gebruiken, aangezien het duidelijk recht op privé- en familielevens van verzoekster in België.

In artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna "EVRM" genoemd) is immers het recht op een privé- en gezinsleven vastgelegd, evenals in artikel 22 van de Grondwet, dat als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemietz tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)". ook in de professionele en commerciële sfeer.

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Naast de problematiek van zijn familie in België heeft verzoekster ook medische problemen die veronderstellen de nood om een betere analyse te krijgen dan wat werd tot nu toe gedaan in de gesloten centrum. Helaas kon een onafhankelijke arts slechts op dinsdag 11.02.2025, dus de dag na het verstrekken van het beroepstermijn, de toelating krijgen om een bezoek te maken aan verzoekster.

Zij houdt dan het recht om een kopie neer te leggen van het eventueel verslag die van interest zou kunnen zijn.

Aangezien tegenpartij geen uitleg geeft over de reden waarom geen gebruik werd gemaakt van de afwijzingsclausule, de bestreden beslissing moet vernietigd zijn."

2.2.7. Verzoekster voert in het derde middelonderdeel aan dat niet afdoende werd gemotiveerd over de aanwezigheid van haar zussen in België.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gezinsbanden in België werden onderzocht en werd nagegaan of er aanleiding was tot toepassing van de soevereiniteitsclausule overeenkomstig artikel 17 van de Dublin III-Verordening:

"De betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 23.01.2025 en verklaard weduwe te zijn en geen kinderen te hebben. Zij verklaarde dat zij tien broers of zussen heeft, waarvan 2 in België verblijven, 2 in Cyprus en 1 in Oostenrijk. Zij verklaarde ook dat zij 3 neven heeft die ook in België verblijven, en zij heeft ook een neef die in Nederland verblijft.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") versist is (cfr. Arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36: "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings, unless the can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia (GC), no.48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec), no 31519/96, 7 November 2000).

(...)

Op de vraag of betrokkene specifieke reden heeft waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, verklaarde zij: "Ikzelf koos de bestemming uit om mijn zussen te vervoegen. Ik heb hier ook verdere familie die me kunnen ondersteunen."

Op de vraag of betrokkene redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen, verklaarde zij: "Ik ken geen enkel persoon in Malta. Ik heb hier de hulp van mijn zussen nodig gezien mijn gezondheid. Ik wil hier bescherming krijgen. Hier worden de mensenrechten gerespecteerd."

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013;

(...)

Wat betreft de aanwezigheid van de zussen en neven van betrokkene in België verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Malta verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Malta België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Tijdens haar gehoor verklaarde zij betreffende de relaties met haar zussen en neven die in België verblijven:

"[...] ik kreeg af en toe 50 euro van mijn twee zussen uit België. [...] ik onderhield een goeie relatie met mijn zussen. We bellen regelmatig over de nieuwigheden over ons. Ze stuurden me 50 euro op van tijd op tijd." We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014."

Ook wordt gemotiveerd waarom volgens de verwerende partij geen sprake is van een band van afhankelijkheid.

Voor zover verzoekster aanvoert dat haar gezondheidstoestand haar afhankelijk zou maken van haar zussen die in België wonen, motiveert de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat niet blijkt dat zij geen toegang zal krijgen tot de nodige zorgen in Malta. Het enkele feit dat haar zussen en neven zich bereid zouden hebben verklaard haar in België te ondersteunen houdt niet in dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aangeeft nog bijkomende medische informatie aan te brengen, merkt de Raad op dat er geen verdere medische informatie werd bijgebracht.

Het middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.8. Verzoekster voert een vierde middelonderdeel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Vierde onderdeel

13.

Ten slotte heeft tegenpartij de zaak verkeerd gelezen en een kennelijke beoordelingsfout gemaakt toen zij beweerde dat het Maltees systeem geen ernstige tekortkomingen vertoonde die zouden kunnen leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling van verzoeker.

Recente rapporten over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Malta wijzen op ernstige moeilijkheden in het opvangsysteem en de asielprocedure, waardoor zij bij terugkeer naar Italië zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 en 18 van de Handvest, alleen en gepaard met artikelen 3, 17, 22 en 26 van de Dublin-verordening, het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met

het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Italië door verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Vooraleer de bestreden beslissing te nemen had verwerende partij een zorgvuldige analyse moeten voeren van de risico van schending van verzoekers rechten die op absolute wijze verboden zijn onder artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van het EUHandvest, quod non in casu.

Er blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij op afdoende wijze de opvangvoorwaarden van “gedublineerde” personen die terug naar Italië keren heeft geanalyseerd, noch de opvangvoorwaarden die verzoeker zal kennen zou hij terug naar Malta moeten gaan. Gezien de volgende informatie (die voortvloeien uit objectieve en recente bronnen), die in acht moesten genomen worden door verwerende partij, is het duidelijk dat de omstandigheden in Italië zeer slecht zijn voor asielzoekers, en verwerende partij had toepassing moeten doen van artikel 17 van de Dublin-Verordening.

14.

Ten eerste wijst verzoekster erop dat in het arrest Tarakhel/Zwitserland van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 4/11/2014 Zwitserland arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 4/11/2014, het Hof zich baseerde op de verstrekte informatie over de ontoereikende opvangcapaciteit van de opvangstructuren en de moeilijke levensomstandigheden in die structuren om te concluderen dat er ernstige twijfels bestonden over de capaciteit van het systeem en “dat de hypothese dat een aanzienlijk aantal asielzoekers geen onderdak heeft of in overvolle structuren is ondergebracht in overvolle, zelfs ongezonde of gewelddadige omstandigheden, niet als ongegrond kan worden afgedaan” (§ 115 – vrije vertaling).

Het Hof vervolgde zijn redenering met een verwijzing naar het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland, waarin het verklaarde dat asielzoekers een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep vormen die bijzondere bescherming behoeft krachtens artikel 3 van het EVRM (§ 118).

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen (in het onderhavige geval in Italië) benadrukte het Hof dat “het aan de Zwitserse autoriteiten is om hun Italiaanse collega's ervan te overtuigen dat de verzoekers bij aankomst in Italië zullen worden opgevangen in structuren en onder omstandigheden die passen bij de leeftijd van de kinderen, en dat de gezinseenheid in stand zal worden gehouden” (§ 120 – vrije vertaling); het Hof concludeerde: “Hieruit volgt dat indien de verzoekers naar Italië zouden worden teruggestuurd zonder dat de Zwitserse autoriteiten eerst van de Italiaanse autoriteiten een individuele garantie hebben gekregen betreffende enerzijds een aan de leeftijd van de kinderen aangepaste opvang en anderzijds het behoud van de eenheid van het gezin, er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het Verdrag” (§ 122 – vrije vertaling).

Uw Raad heeft met betrekking tot Spanje in het arrest van 30.06.2015 (nr. 148. 906) reeds gememoreerd: “3.4.2. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in dit verband in het arrest Tarakhel tegen Spanje het volgende overwogen. In dit verband geldt, overeenkomstig de leer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Tarakhel tegen Zwitserland arrest van 4 november 2014, zodra we te maken hebben met een bijzonder kwetsbare asielzoeker wiens overdracht is gepland naar een land - in dit geval Spanje - waarvan het opvangsysteem voor asielzoekers als zodanig geen systeemgebreken vertoont, maar waar niettemin bepaalde tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en in de toegang tot de asielprocedure zijn vastgesteld (zie arresten nr. 133.559 van 20 november 2014 en nr. 141.810 van 25 maart 2015), op verweerder de plicht rustte om voorzichtigheid te betrachten en zich te omringen met individuele waarborgen inzake de opvang van de betrokkenen alvorens zijn beslissing te nemen” (vrije vertaling).

Het is opmerkelijk dat de wederpartij in casu geen enkele melding maakt van een dergelijke garantie; dat helemaal niet vaststaat dat verzoekster zal worden ondergebracht in een geschikte zorgstructuur, temeer gelet op haar gevorderde leeftijd. De redenering van de wederpartij in de bestreden beslissing is op dit punt volledig gebrekkig en ontoereikend, aangezien de Belgische autoriteiten volgens het Tarakhelarrest eerst een individuele zorggarantie van het terugkeerland moeten hebben verkregen alvorens hun beslissing te nemen, temeer daar bekend is dat de situatie van asielzoekers en migranten op Malta zeer problematisch is en dat in deze lidstaat tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en in de toegang tot de asielprocedure zijn vastgesteld. Wat de opvang van kritische asielzoekers op Malta betreft, wordt verwezen naar de gedetailleerde informatie hieronder.

In elk geval heeft de wederpartij, door geen individuele garanties voor de overdracht te bieden, artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 geschonden.

15.

In casu kan Malta niet worden beschouwd als de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag wegens systematische tekortkomingen in de Maltese asiel- en opvangprocedure. Deze systematische tekortkomingen worden door talrijke bronnen bevestigd, zoals hieronder beschreven. In toepassing van de Europese rechtspraak, het EVRM en de Dublin III-verordening kan België een asielzoeker niet overdragen aan een staat waar het risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, wegens systematische tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers.

Er zijn tekortkomingen in het Maltese opvangsysteem en het risico van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens is vastgesteld.

Uw Raad heeft overdrachtsbesluiten aan Malta op grond van de Dublinverordening nietig verklaard (zie met name de arresten nr. 161 122 van 29 januari 2016 en nr. 146 627 van 28 mei 2015), waarbij werd gewezen op de bijzonder moeilijke situatie van asielzoekers en migranten in Malta, op basis van de specifieke ervaringen die de betrokken asielzoekers hebben verteld en die worden bevestigd door internationale rapporten.

Zo benadrukte Uw Raad in arrest nr. 161 122 dat:

« Les dires de la partie requérante sont largement corroborés par le rapport AIDA, également cité par la partie défenderesse dans sa décision, ainsi que le soutient la partie requérante en termes de requête. Eu égard aux questions posées lors de l'interview, il ne peut être sérieusement reproché à la partie requérante de n'avoir pas précisément fait état de sa détention à Malte, lors de son arrivée, dès lors qu'elle déclare avoir fui les conditions de vie très difficiles d'un centre ouvert, où elle a résidé ensuite durant un an et demi.

Le Conseil doit constater que la partie requérante fait état à cet égard d'un vécu spécifique, corroboré par des rapports internationaux en possession de la partie défenderesse, et qui n'est pas suffisamment rencontré dans la décision entreprise, la partie défenderesse se bornant à reprocher à la partie requérante l'absence de preuve ou de commencement de preuve. »

Vrije vertaling : "De verklaringen van verzoekster worden grotendeels bevestigd door het AIDA-verslag, dat ook door verweerder in haar besluit is aangehaald, zoals verzoekster in het verzoekschrift betoogt.

Gelet op de vragen die tijdens het onderhoud zijn gesteld, kan verzoekster niet ernstig worden verweten dat zij haar detentie op Malta bij aankomst niet specifiek heeft vermeld, aangezien zij verklaart te zijn gevlucht voor de zeer moeilijke levensomstandigheden in een open centrum, waar zij vervolgens anderhalf jaar heeft verbleven. De Raad moet vaststellen dat verzoekster in dit verband verwijst naar een specifieke ervaring, bevestigd door internationale rapporten in het bezit van verweerder, waarop in de beslissing onvoldoende wordt ingegaan, aangezien verweerder verzoekster enkel verwijt dat zij geen bewijs of prima facie evidence heeft."

In arrest nr. 146 627 merkte Uw Raad op dat :

« Le requérant fait valoir, en termes de requête, le risque au regard de l'article 3 de la CEDH, invoquant « les défaillances systémiques de la procédure d'asile et de l'accueil à Malte », décrites et documentées dans différents rapports internationaux, dont la partie défenderesse fait elle-même mention dans la décision attaquée. Il craint, dans son cas d'espèce, de subir de traitements inhumains et dégradants prohibés par l'article 3 de la CEDH. »

Vrije vertaling : "In de bewoordingen van zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat er een risico bestaat met betrekking tot artikel 3 EVRM, waarbij hij zich beroept op "the systemic failings of the asylum procedure and reception in Malta", beschreven en gedocumenteerd in verschillende internationale rapporten, waarnaar verweerder zelf verwijst in de bestreden beslissing. In zijn geval vreesde hij dat hij zou worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling die is verboden door artikel 3 EVRM."

Uw Raad merkt ook op dat :

« S'agissant de la situation prévalant pour les demandeurs d'asile transférés à Malte, en application du Règlement Dublin III, [...] il ne peut être exclu, au contraire de ce que soutient la partie défenderesse, que le requérant soit détenu à son retour à Malte. » « D'autre part, le Conseil constate qu'il n'apparaît pas, à la lecture de la motivation de la décision attaquée, que la partie défenderesse ait pris en considération l'ensemble de différents rapports internationaux, figurant au dossier administratif et dont elle fait elle-même mention dans l'acte attaqué.

[...]

Force est de constater que les conclusions de la partie défenderesse apparaissent être en contradiction avec les informations mentionnées dans les différents rapports qu'elle a elle-même pourtant consultés en rappelant avec pertinence que ces différents rapports « ont mis en évidence les aspects problématiques des procédures en matière d'asile et de protection internationale ainsi que des procédures de réception et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile à Malte » ».

Vrije vertaling : "Wat de situatie betreft van asielzoekers die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Malta worden overgedragen, [...] kan, anders dan verweerder stelt, niet worden uitgesloten dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Malta in bewaring zal worden genomen".

"Anderzijds merkt de Raad op dat uit de motivering van het bestreden besluit niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle verschillende internationale rapporten in het administratieve dossier, waarnaar hij zelf in het bestreden besluit verwijst.

[...]

Er zij op gewezen dat verweerders conclusies in tegenspraak lijken te zijn met de informatie in de verschillende rapporten die hij zelf heeft geraadpleegd, waarbij hij er pertinent op wijst dat deze verschillende rapporten "de problematische aspecten van de asiel- en internationale beschermingsprocedures en van de opvangprocedures en -voorwaarden voor asielzoekers op Malta hebben belicht".

Uw Raad heeft de betrokken besluiten van de vreemdelingendienst nietig verklaard, omdat hij van oordeel was dat hij in zijn motivering geen rekening had gehouden met alle elementen van de zaak, met inbegrip van de verslagen over de situatie op Malta. In het licht van de in het onderhavige verzoek uiteengezette elementen blijkt dat de situatie van asielzoekers in Malta identiek is aan de situatie die door uw Raad in

voornoemde arresten aan de orde is gesteld, met name wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de precare opvang- en detentieomstandigheden (zie hieronder).

16.

In de bestreden beslissing is verweerder van mening dat Malta verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij hij impliciet stelt dat er geen reden is om af te wijken van verordening 604/2013. Verweerder is van mening dat uit de rechtspraak en de analyse van de door hem aangehaalde rapporten blijkt dat indien de opvangvoorzieningen op Malta minder gunstig zijn dan in België, dit geen schending van artikel 3 EVRM oplevert. Om deze conclusie te trekken, verricht verweerder echter geen objectieve, onpartijdige en geïndividualiseerde analyse van de ter zake beschikbare informatie en baseert hij zich enkel op bepaalde passages van het AIDA-verslag - Update 2023, waarbij hij de belangrijkste passages - betreffende met name "dublineerde" verzoekers om internationale bescherming die naar Malta terugkeren - achterwege laat.

Ter herinnering: verweerder is gebonden aan de zorgvuldigheidsplicht op grond waarvan hij, alvorens een beslissing te nemen, alle relevante gegevens in de zaak moet verzamelen en deze zorgvuldig moet onderzoeken, zodat hij met volledige kennis van zaken een beslissing kan nemen (CE, 23 februari 1996, nr. 58. 328, Hadad). 328, Hadad) en, met andere woorden, deze plicht vereist dat de verweerder een volledig en specifiek onderzoek van de feiten van de zaak uitvoert alvorens een beslissing te nemen (CE, 31 mei 1979, nr. 19.671, S.A. Integan).

Omgekeerd had een analyse van de beschikbare informatie over de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Malta de wederpartij ertoe moeten brengen zich verantwoordelijk te verklaren voor verzoekers aanvraag op grond van artikel 3, lid 2, of ten minste artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening.

Aldus heeft verweerder zijn motiverings- en zorgvuldigheidsplicht geschonden en een kennelijke beoordelingsfout gemaakt.

17.

Uit het AIDA-rapport Update 2023 blijkt dat Dublinterugkeerders een reeks obstakels tegenkomen bij hun verzoek om internationale bescherming, wat moet worden beschouwd als een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

In het bijzonder stelt het rapport (blz. 66):

"The main impact of the transfer on the asylum procedure relates to the difficulties in accessing the procedure upon return to Malta.

Asylum-seekers leaving Malta pending the procedure run the risk of having their applications closed as 'implicitly withdrawn', in terms of Regulation 13 of the Procedural Regulations. In 2023, IPA considered 271 cases as being implicitly withdrawn, although the available data does not clarify the specific factual basis for this conclusion.

In 2023, cases were reported where the IPAT closed as implicitly withdrawn asylum applications where the applicants had – subsequent to their applications in Malta – made further applications in other EU MS. The IPAT considered that the appellants had failed to inform the Tribunal of this detail – being the application in another EU MS – and proceeded to close the appeal. The statistics provided by the IPAT do not make any reference to these cases.

Furthermore, persons stopped at the airport with forged documents run the risk of facing criminal charges (see Access to Territory).

As of 2023, there seems to be no clear policy regarding Dublin returnees in Malta and NGOs are unable to confirm whether Dublin claimants are systematically detained following their return to Malta. Whilst a number of returnees were in fact detained following their return to Malta, authorities also confirmed that there is no blanket policy of detaining Dublin returnees.

Practitioners also report that returning applicants were granted accommodated in the open centres, particularly where AWAS was alerted to the return by NGOs. In view of Malta's strict policy of cutting off reception conditions after six months, including accommodation in the open centres, it is unclear whether time spent benefitting from reception conditions prior to the departure from Malta is counted as part of this six-month limit.

Regarding the first instance procedure, applicants will not be provided with state sponsored legal assistance for the first instance procedure and are likely to undergo their whole procedure without any legal assistance considering the limited capacity of the few NGOs providing this service (see Legal Assistance).

Applicants from countries of origin listed as safe will be automatically channelled through the accelerated procedure and barred from filing an appeal against their negative decision. Furthermore, observations made in relation to applications deemed 'manifestly unfounded' – consequently not rejected on the merits and denied an appeal – are also relevant for applications by Dublin returnees. (see Accelerated Procedure). The concerns expressed in relation to the effectiveness of the appeal remedy within the regular procedure are applicable to Dublin returnees (see Regular Procedure)."

Deze informatie is fragmentarisch en stelt het Maltese systeem niet in staat om alle nodige garanties te bieden voor de terugkeer van de Dubliners, in tegenstelling tot wat de tegenpartij graag zou denken. Wanneer de situatie onduidelijk is, moet twijfel duidelijk in het voordeel van de verzoeker zijn, aangezien het

de verantwoordelijkheid van de wederpartij is om ervoor te zorgen dat er geen risico van onmenselijke of vernederende behandeling bestaat in geval van terugkeer naar Malta.

Hetzelfde AIDA-rapport wijst er zo nodig ook op dat op basis van deze onzekerheden verschillende nationale rechtbanken in lidstaten zich hebben verzet tegen de terugkeer van asielzoekers naar Malta (pp. 69 en 70):

“On 15 December 2021, the Dutch Council of State (highest administrative court) ruled that the Dutch immigration authorities can no longer rely on the principle of mutual trust for Dublin transfers to Malta. If immigration authorities wish to proceed with Dublin transfers to Malta, they are required to prove that the transfer will not result in a breach of article 3 ECHR. The court specifically mentioned the structural detention of Dublin ‘returnees’ and found these detention conditions to be a breach of article 3 ECHR and article 4 of the EU Charter. The court also specifically mentioned the lack of effective remedy against detention because of the lack of access to justice, which is deemed a breach of article 18 of the RCD and article 5 of the ECHR.

On 7 April 2022, The Tribunal of Rome annulled a Dublin transfer to Malta for a Bangladeshi applicant. The applicant claimed that during his stay in Malta, he was detained for 16 months and, due to inhumane and degrading conditions of the detention centre, he fell ill and spent two months in hospital. The Tribunal of Rome noted that the risk of inhumane and degrading treatment upon transfer to Malta is well-founded, taking into consideration reports from the European Council for Refugees and Exiles (ECRE), Amnesty International, the US Department of State, and UNHCR. The Tribunal noted that the transfer was in violation of Articles 3.2, 4, 5 and 17 of the Dublin III Regulation and ruled to annul the decision.

On 14 November 2022, the Austrian Constitutional Court quashed a decision of the Federal Administrative Court regarding a Dublin return to Malta of a Syrian national. In its decision, the Constitutional Court looked at living conditions of applicants returned to Malta and ordered a reconsideration of the decision based on a closer assessment of the applicant’s situation should he be returned to Malta.”

Aangezien de situatie niet radicaal is veranderd, is het passend om het voorbeeld van deze rechtsgebieden te volgen en het overdrachtsbesluit nietig te verklaren.

18.

In zijn laatste rapport die op dit vraagstuk werd gepubliceerd en die zich noemt “UNHCR’s Observations on Malta’s Revised Legislative and Policy Framework for the Reception of Asylum-Seekers”², de UNHCR blijft zeer voorzichtig ten aanzien van de nieuwe politiek van Maltese regering voor de opvang van asielzoekers.

In zijn nieuwe politiek is de Maltese regering van mening dat :

« The objective of the Initial Reception Facility is to accommodate newly arrived irregular migrants in a contained environment in order for such migrants to be medically screened and processed by the pertinent authorities, including AWAS and Police officials [...] The period of stay at the Initial Reception Facility shall ordinarily be limited to no more than 7 days [...] Reception standards in the facility shall be equivalent to those provided in Detention facilities » .

In reactie hierop verklaarde de UNHCR dat het nieuwe programma dat is opgezet (eerste opvangfaciliteit) “nog steeds een vorm van detentie is omdat het vrijheidsberoving inhoudt”. De UNHCR beveelt ook aan dat “de normen van de Initiële Opvangfaciliteit moeten voldoen aan artikel 17(2) van de Richtlijn opvangvoorzieningen”:

« UNHCR notes that while this is a significant improvement when compared to the manner in which families and unaccompanied and separated children were received in the past, the initial reception facility is still a form of detention as it involves the deprivation of liberty. In addition, the new policy document states that “reception standards in the facility shall be equivalent to those provided in Detention facilities.” UNHCR recommends that standards in the initial reception facility should be in line with Article 17(2) of the EU Reception Conditions Directive, which states that “[m]ember states shall ensure that material reception conditions provide an adequate standard of living for applicants, which guarantees their subsistence and protects their physical and mental health.” ».

Verzoekster loopt dus het risico om bij terugkeer naar Malta eerst in hechtenis te worden genomen, onder omstandigheden die niet overeenstemmen met de opvangvoorwaarden die het Europees recht hem oplegt, temeer daar deze omstandigheden bijzonder onhoudbaar zouden zijn voor een jonge man die geïsoleerd en ziek is.

UNHCR wijst erop dat artikel 6 van de nieuwe Maltese “herziene opvangregels” niet in overeenstemming is met artikel 8 van de Europese Opvangrichtlijn.

De Opvangrichtlijn stelt duidelijk dat :

“De lidstaten mogen een persoon niet in bewaring houden uitsluitend omdat hij of zij asielzoeker is”.

In de richtlijn staat

“Indien nodig en op basis van een beoordeling per geval, mogen de lidstaten een asielzoeker in bewaring houden wanneer andere, minder dwingende maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast” (artikel 8).

De UNHCR is van mening dat het van essentieel belang is dat de Maltese autoriteiten een individuele beoordeling uitvoeren met betrekking tot de noodzaak en proportionaliteit van de detentie van elke persoon, voordat zij een beslissing nemen om iemand vast te houden op een van de gronden die worden genoemd in artikel 6, lid 1, van de nieuwe Maltese “Herziene Opvangregels”.

Als er een beslissing tot detentie wordt genomen, moet de toepasbaarheid van de minst dwingende maatregel (of alternatief voor detentie) worden overwogen voordat iemand in een detentiecentrum wordt opgesloten.

« UNHCR considers that it is essential that the Maltese authorities engage in an individual assessment as regards the necessity and proportionality of detaining each person, before making a decision to detain on any of the grounds listed in Regulation 6(1) of the Revised Reception Regulations. Should a decision to detain be taken, the applicability of less coercive measure (or alternatives to detention) should then be considered before confining an individual to a detention center. »

Volgens de nieuwe Maltese "Herziene Opvangregels" zal een gedetineerde op de hoogte worden gebracht van de redenen voor zijn detentie in een taal die hij "redelijkerwijs geacht wordt te begrijpen". De UNHCR wijst erop dat dit duidelijk niet voldoende is en een schending vormt van artikel 5.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, dat stelt dat "een ieder die gearresteerd is, onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte moet worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van de beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht".

Na deze eerste bewaring van minstens 7 dagen worden asielzoekers in Malta opnieuw in bewaring gesteld of elders ondergebracht onder een "alternatieve maatregel voor bewaring".

Alleen minderjarigen en "kwetsbare" personen worden niet onderworpen aan een van deze twee maatregelen (bewaring of het alternatief daarvoor). Asielzoekers voor wie "een risico op onderduiken" is vastgesteld, zullen in een "alternatief voor bewaring" centrum worden geplaatst. De UNHCR reageerde als volgt:

"In UNHCR's view it is necessary to establish clear and objective criteria in law of what a "significant risk of absconding" means [...]."

De alternatieven voor bewaring waarin de Maltese autoriteiten voorzien, zijn een onjuiste omzetting van artikel 8, lid 2, van de Opvangrichtlijn, aangezien in een alternatief voor bewaring is voorzien ook al wordt de noodzaak van bewaring niet getoetst. UNHCR is van mening dat er een gebrek aan duidelijkheid is over alternatieven voor detentie in de nationale wetgeving en dat het nationale beleid en de bepalingen van het nieuwe document een verkeerde interpretatie zijn van het recht op vrijheid en veiligheid van de persoon.

« UNHCR considers that there is a lack of clarity on alternatives to detention in national legislation and policy and the provisions in the new policy document constitute an incorrect interpretation of the right to liberty and security of person. » In hun besluit om de toegang tot het land te weigeren, baseerden de Belgische autoriteiten hun argument op het feit dat de massale detenties van migranten in Malta voornamelijk plaatsvinden om gezondheids- en veiligheidsredenen, dat detentie kan plaatsvinden in gevangenissen maar dat dit in de praktijk niet gebeurt, dat de bewaringstermijn is vastgesteld op 9 maanden, maar in de praktijk vaak 2 of 3 maanden bedraagt, dat de omstandigheden weliswaar zeer moeilijk zijn, maar dat het in theorie niet automatisch zo is dat asielzoekers het zonder enige hulp of bijstand moeten stellen, en dat de bewaring waarschijnlijk niet uitsluitend gebaseerd zal zijn op de aanwezigheid in Malta.

Geen van deze overwegingen doet echter afbreuk aan de zeer waarschijnlijke detentie van verzoekster in geval van terugkeer naar Malta, die bovendien in strijd zou zijn met artikel 5 EVRM en de menselijke waardigheid.

Zij zijn derhalve irrelevant.

Bovendien hadden de Belgische autoriteiten geenszins op voorhand vastgesteld of verzoekster in casu, gelet op de bijzonderheden van haar situatie, door de Maltese autoriteiten al dan niet als kwetsbaar zou worden beschouwd.

Zich vaag baseren op het idee dat een persoon kwetsbaar wordt geacht (zonder iets te weten over de beoordeling van dat begrip door de Maltese autoriteiten en zonder te weten of verzoeker in het licht van dat criterium en de beoordeling ervan door de Maltese autoriteiten kan worden geacht onder de werkingssfeer van dat begrip te vallen) biedt verzoeker dan ook onvoldoende garantie dat hem geen detentiemaatregel zal worden opgelegd.

Door geen specifiek onderzoek in te stellen, door de beslissing ter zake niet te motiveren en door verzoeker niet te garanderen dat hij niet in bewaring zal worden gesteld in geval van verwijdering naar Malta, motiveert de wederpartij haar beslissing onvoldoende en schendt zij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bovendien bestaat er, gelet op het ontbreken van garanties ter zake, een risico van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Malta.

En outre, il est marquant de constater que la sortie de détention dépend de la disponibilité de places dans les centres ouverts, alors que ce genre de considération ne peut bien entendu fonder une détention ou la prolongation de celle-ci.

Une fois de plus, il ressort que la partie requérante risque d'être soumise à une détention arbitraire en violation de l'article 5 de la CEDH, ainsi qu'à un risque de traitement inhumain et dégradant en cas de retour à Malte.

19.

Naast de kwestie van de terugkeer van de Dubliners naar Malta, moet worden gezegd dat de procedure voor de behandeling van aanvragen voor internationale bescherming ook problematisch is in Malta.

In dit verband wordt in de meest recente versie van het AIDA-rapport bijvoorbeeld melding gemaakt van een aanzienlijke vertraging in de behandelingstermijnen:

22

“In a report published in July 2021, the National Audit Office confirmed that the IPA lacked the administrative capacity to be able to keep up with the number of applications lodged and that “given the complexities involved and the thoroughness of the asylum procedure, RefCom’s shortage of officials transcended in processing delays – which in cases surpassed legal requirements” highlighting that applicants remain uninformed on the status of their case. On this specific observation, the NAO’s 2023 follow-up report notes that the IPA rejected the Audit’s recommendation to speed up the asylum procedure. According to the report, the IPA stated that the asylum procedure is regulated by law, and that individual circumstances should also be taken into account.”

De tussenkomst van tolks is ook vaak problematisch :

“Interpreters for Sudanese, Bangladeshi, Somali, Eritrean, Syrian, or Libyan– which are amongst the main nationalities of asylum-seekers in Malta - are largely available. However, interpreters for other languages are not always easily available. EUAA has also provided interpreters are part of its support initiatives to IPA. According to the Government, remote interpretation is also provided when necessary. The quality of interpretation largely depends on the. Complaints on the quality of the interpretation are at times raised by legal representatives within the context of the interview or at appeal stage.”

Erger nog dan het bovenstaande zijn de twijfels over de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de instantie van beroep dat bevoegd is voor de asielaanvraagprocedure:

“The IPAT falls under the Ministry for Home Affairs and consists of one Chairperson on a full-time basis and two or more members on a part-time basis. Members of the Tribunal are appointed for a period of three years and are eligible for reappointment. (...)

NGOs assisting applicants at appeal stage have called for a reform of the appeal procedure for years. Even if the establishment of a full-time Chairperson was welcome, they criticized the modalities of appointments of the members where the Prime Minister directly appoints members of a tribunal that is supposed to be independent and impartial. One of the main concerns expressed by NGOs over the years regarding the appeal stage remains the lack of asylum-related training and capacity of the Tribunal’s Members. These concerns were confirmed by the National Audit Office in a report published in 2021 where

it was reported that Chairs themselves deemed selection criteria were not in line with the expertise essential to rule on such technical and life-changing matters since there was no onus or requirements for the members to possess any direct educational or legal preparation or experience in asylum matters. The National Audit Office added that “this lack of familiarity shown by the members in legal interpretation of the appellants’ cases resulted in the chairpersons or members from the legal profession within the Chambers to practically decide the outcome of the appellants’ cases on their own, with the rest of the Chamber simply endorsing the decisions.”

The report goes on stating that some of the Board members allegedly received training in asylum legislation and procedures through the European Asylum Support Office (EUAA) and the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), specifically on the Dublin III legislation in 2017, for which attendance was voluntary. However, the Board chairpersons did not provide concrete evidence of the attendance, the frequency and efficacy of the training and they made it clear that more training was required especially for new members and those who were not legal professionals. It is noted that Malta’s

appeal system is not included in the EUAA Operating Plan. The audit also noted a critical shortage of administrative and support staff, including interpreters, research assistants and/or officers that could qualitatively assist the Tribunal in its hearings or in researching and drafting decisions.”

Het AIDA-verslag gaat ook nog op de adviezen die gevolgd moeten zijn door de Maltese overheden om de procedure van beroep te verbeteren en om de onafhankelijkheid ervan te beschermen en te garanderen.

Tegenpartij zegt niks over dit problematiek in de bestreden beslissing.

Ook de toegang tot een juridische advies en ondersteuning is problematisch en het EHRM heeft recent besloten dat de Maltese systeem een schending vormde van artikel 3 EVRM: “In December 2022, the ECtHR found a violation of Article 3 ECHR taken in conjunction with Article 13 after highlighting the numerous shortcomings of the asylum procedure in Malta. The Court noted that “the applicant had not had the benefit of any legal assistance in the preparation of his asylum application, during his interview and all throughout the process until a few days before the first decision” and did not accept the argument of the Government that the applicant had not claimed he had asked for such assistance and had been denied, noting that, “during the processing of his first asylum claim the applicant had been in detention (between September 2019 until December 2020) and the Court has repeatedly expressed its concerns in the Maltese context about concrete access to legal aid for persons in detention”. The Court found that the situation of the applicant was further exacerbated by the COVID-19 pandemic and held that it “had no reason to doubt the applicant’s submission, supported by the CPT report that, due to increased limitations following the outbreak, detained asylum-seekers were even less likely to obtain any form of access to legal aid, or of NGO lawyers, or any other lawyer of choice”.

Deze redenering moet gevolgd worden en er is geen reden waarom de angsten en kritieken van het EHRM niet meer toepasbare zouden zijn, aangezien geen nieuwe politiek werd ontwikkeld door de Maltese overheden.

Gelet op de overwegingen van het onderhavige beroep schendt de bestreden beslissing de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 3 en 17 van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 51/5, 62, 74/13, 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en de verplichting tot behoorlijk bestuur, daaronder begrepen de zorgvuldigheid. Het bestreden besluit moet derhalve nietig worden verklaard."

2.2.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster vanuit Dubai naar België is gereisd, in het bezit van een paspoort met visum type C. Verzoekster is aangekomen op de luchthaven te Zaventem en diende een verzoek om internationale bescherming in. Zij gaat echter voorbij aan het bepaalde in artikel 12.2 van de Dublin III-Verordening dat stelt:

"2. Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming"

Verzoekster beschikt aldus niet over de keuzevrijheid om te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld.

Verzoekster verzet zich tegen een behandeling van haar asielaanvraag in Malta omdat er volgens haar significante gebreken zijn in het Maltese asielstelsel, er stelselmatig wordt overgegaan tot opsluiting van asielzoekers, de detentieomstandigheden erbarmelijk zijn en er een gebrek is aan opvang, of op zijn minst slechts een gebrekkige opvang is van asielzoekers. Verzoekster betoogt dat verweerder voorbij gaat aan de problemen die zich in Malta stellen. In weerwil van verzoeksters betoog blijkt evenwel uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing dat verweerder op uitgebreide wijze is nagegaan wat de

omstandigheden zijn waarin asielzoekers en Dublinterugkeerders verblijven in Malta. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekster toegang zal verkrijgen tot de procedure van internationale bescherming, dat Malta de vluchtelingenconventie van Genève heeft ondertekend en dat er geen structurele tekortkomingen kunnen worden vastgesteld in de asielpprocedure en opvangvoorzieningen blijkens het AIDA-rapport.

Verweerder concludeert op grond van zijn uitgebreid onderzoek vervolgens:

“ We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

Met betrekking tot het risico dat verzoekster wordt opgesloten in een detentiecentrum, alwaar de omstandigheden bovendien zorgwekkend zijn, merkt de Raad op dat verzoekster niet “terugkeert” naar Malta, nu zij er nog niet heeft verbleven. Bovendien heeft zij geen (eerste) asielverzoek ingediend in Malta maar een visum aangevraagd en tevens verkregen van de Maltese autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat opvang wordt aangeboden aan alle verzoekers om internationale bescherming vanaf het moment dat zij laten blijken een verzoek om internationale bescherming te willen indienen:

“Het is belangrijk om op te merken dat de Maltese instanties de terughname van betrokkene aanvaard hebben conform artikel 13(1) van verordening 604/2013. Dit betekent dat nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Malta. Conform artikel 18(2) zal betrokkene na overdracht aan Malta een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. De Maltese instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

Het volstaat bijgevolg dat verzoekster, wanneer zij toekomt in Malta, alwaar zij over een verblijfsmachtiging beschikt, een verzoek tot internationale bescherming indient, om opvang te verkrijgen. Waar verzoekster verwijst naar de situatie van Dublin-terugkeerders wiens eerdere verzoek om internationale bescherming in Malta werd afgesloten, heeft dit geen betrekking op verzoeksters situatie.

Verder motiveert de bestreden beslissing:

“Ngo's melden dat in 2019 en 2020 de meeste verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure werden overgedragen aan Malta in detentie werden geplaatst bij hun aankomst omdat de autoriteiten ervan uitgaan dat zij gezien het risico van onderduiken anders niet de nodige elementen voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming zullen kunnen verzamelen. Diezelfde Ngo's stellen dat ze in 2021 is geen duidelijk beeld kregen van de situatie i.v.m. detentie van verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure door een gebrek aan toegang in de detentiecentra. Het rapport stelt dat verzoekers van bepaalde nationaliteiten nog steeds een groter risico lopen in detentie te worden geplaatst bij hun aankomst. (Aida p. 66) We merken op dat het rapport niet impliceert dat de betrokkene per definitie zal worden vastgehouden en veroordeeld of dat detentie een 'automatisme' is bij overdracht aan Malta.

Volgens de Maltese wetgeving is detentie toegestaan omwille van de volgende redenen: om de identiteit van een verzoeker vast te stellen, om alle noodzakelijke elementen waarop het verzoek is gebaseerd te kunnen vaststellen, om na te gaan op basis van welke procedure de verzoeker Malta mag binnenkomen, wanneer een verzoeker zijn uitwijzing probeert te vertragen, omwille van nationale veiligheid en binnen de voorwaarden van de Dublinverordening. (AIDA p. 128) Dat een verzoeker binnen de grenzen van de wet voor een beperkte tijd kan worden vastgehouden is ons inziens geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.”

Nazicht van het AIDA-rapport (p. 66) leert dat er geen duidelijk beleid kan worden vastgesteld met betrekking tot Dublin-terugkeerders. Hoewel een aantal Dublin-terugkeerders werden vastgehouden, bevestigden de autoriteiten dat er geen beleid is waarbij alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden. Evenwel worden bepaalde nationaliteiten systematisch in detentie gehouden. Er blijkt niet dat verzoekster, een Syrisch burger die op legale wijze naar Europa is gekomen, blootgesteld wordt aan een dergelijk risico. Gezien

verzoeksters aankomstroute en status als visumhouder, is er geen concrete indicatie dat zij een verhoogd risico loopt op detentie. Er is geen aanwijzing dat de Maltese autoriteiten haar zullen behandelen als een terugkeerder die zich aan de procedure heeft onttrokken. Uit de praktijk wordt ook gemeld dat terugkerende verzoekers onderdak kregen in de open centra, vooral wanneer AWAS (Agency for the Welfare of Asylum Seekers) door ngo's op hun terugkeer werd gewezen. Gezien het strikte Maltese beleid om de opvangvoorwaarden na zes maanden stop te zetten, inclusief huisvesting in de open centra, is het onduidelijk of de periode waarin men vóór vertrek uit Malta gebruik maakte van opvangvoorzieningen, wordt meegeteld in deze zes maanden. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing dat deze problematiek zich niet stelt voor alleenstaande vrouwen, zoals verzoekster:

“Het rapport meldt dat, ondanks de afname van het aantal verzoekers, alleenstaande mannelijke verzoekers nog steeds slechts zes maanden in de opvangcentra mogen verblijven waarna zij verzocht worden het centrum te verlaten en eigen accommodatie te zoeken. Families met kinderen kunnen tot een jaar in het centrum blijven en krijgen ook daarna nog financiële ondersteuning. Het rapport stelt wel dat verzoekers zes weken op voorhand op de hoogte worden gebracht dat zij hun opvangplaats dienen te verlaten. De beslissing tot uitzetting kan worden aangevochten door de verzoekers. Indien het gaat om een kwetsbaar persoon kan de beslissing tot uitzetting worden herzien. (AIDA p.107) Het rapport stelt dat er verschillende obstakels bestaan voor verzoekers die zich op de privé-woningmarkt willen begeven waardoor sommige verzoekers, maar niet alle verzoekers, op straat terecht komen. Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Volgens het rapport werden er in de loop van 2020 verbeteringen doorgevoerd in de Maltese opvangcentra door de capaciteit op de drijven en een dienst aan te stellen die de kwaliteit van de opvang moet garanderen en controleren. Volgens het rapport blijven de levensomstandigheden in de open centra echter bijzonder moeilijk en zijn er problemen onder meer wat betreft hygiëne, veiligheid en kwaliteit van de faciliteiten. (AIDA p. 112-113) Alleenstaande vrouwen worden in een apart deel opgevangen in het open opvangcentrum van Hal Far. Mannen kunnen de sectoren voor families en alleenstaande vrouwen niet betreden. De centra van Balzan en Dar il-Liedna vangen enkel minderjarige families en alleenstaande vrouwen op in kleinere vormen van accommodatie (AIDA p. 111, 167). Ondanks de verbeteringen die volgens het rapport in de loop van 2020 en 2021 werden doorgevoerd blijven de omstandigheden in de centra in Malta erg uitdagend (Aida p. 112-113). We wensen erop te wijzen dat het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangcentra echter wel sterk variëren naargelang het centrum (Aida p. 112). Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”

De beperking van (open) opvang tot zes maanden heeft betrekking op de situatie van alleenstaande mannen. Er blijkt niet dat verzoekster geen toegang zal krijgen tot opvang in een open centrum en om die reden gedetineerd zal worden. Zo meldt het AIDA-rapport dat het Hangar Open Centre (voor gezinnen en alleenstaande vrouwen) een capaciteit heeft van 532, tegen een bezittingsgraad van 13.

Met betrekking tot de behandeling van het verzoek om internationale bescherming motiveert de bestreden beslissing:

“ Middels het akkoord van 29.01.2025 hebben de Maltese instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Malta. De betrokkene zal na overdracht in Malta haar verzoek kunnen indienen.

Malta onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Malta ‘indirect refoulement’ impliceert merken we op dat Malta partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgaan dat de Maltese instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake ‘non-refoulement’. Hieromtrent wensen we ook te verwijzen naar de uitspraak van het HvJEU in de gevoegde zaken C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21 van 30.11.2023. Het Hof stelde dat de rechter van de verzoekende lidstaat niet verplicht is de verantwoordelijkheid aan deze laatste lidstaat toe te wijzen wanneer hij het oneens is met de beoordeling van de aangezochte lidstaat aangaande het risico op refoulement van de betrokken persoon. Indien er bij de overdracht of als gevolg daarvan geen sprake is van systeemfouten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming

verzoeken in de aangezochte lidstaat, kan de rechter van de verzoekende lidstaat deze laatste lidstaat evenmin dwingen om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013 omdat er volgens hem in de aangezochte lidstaat een risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat.

Middels het akkoord van 29.01.2025 hebben de Maltese instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Malta. De betrokkene zal na overdracht in Malta een nieuw verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Malta niet verlieten.”

Verzoekster uit kritiek op het tekort aan tolken. Evenwel blijkt uit de passage van het AIDA rapport die ze aanhaalt (p45) dat er juist wel voldoende tolken Syrisch beschikbaar zijn.

Waar verzoekster verwijst naar de zaak Aden Ahmed v. Malta (EHRM, 23 juli 2013, nr. 55352/12), merkt de Raad op dat deze zaak specifiek betrekking had op een asielzoeker die via de zee op Malta en onmiddellijk bij aankomst achttien maanden in detentie werd gehouden, zonder toegang tot vereiste medische zorg of juridische bijstand. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster zich in een gelijkaardige situatie bevindt of een dergelijk risico zou lopen. Ook blijkt niet dat ten aanzien van deze zaak werd opgeroepen om geen overdrachten naar Malta meer uit te voeren of dat de schendingen van die aard zouden zijn dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel moet worden opgeschort.

De Raad merkt ook nog op dat het AIDA-rapport vermeldt dat verzoeken om internationale bescherming van Syrische burgers vaak positief worden beoordeeld (p. 101).

Gelet op het voormelde blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Malta geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Malta. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Malta door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoeksters geval. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout. Aangezien niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekster in Malta systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich, gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-Verordening, alsnog bevoegd diende te verklaren voor zover begrepen dient te worden dat verzoekster dit bedoelde waar ze de schending aanhaalt van voormelde bepaling.

Het vierde middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.10. Het middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet voldaan werd aan de voorwaarde van een ernstig middel volstaat om de huidige vordering te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

C. VERHAERT